

Televizíós közvetítés a Népstadion tribúnjéről...

A Vorosíov-út végén néhány körtörmelék jelzi az egykori Viztorony helyét. A Viztorony már nem ékellenkedik itt, a zöldelő fák lombjai közt s így az út sarkáról színes kép tárul elénk: épül a Népstadion.

A tribünök kontúrjai teljes egészükben kibontakoznak. Az atlétapályát és a tribünöket építik. A vasbetonburkolás munkáját már befejezték. A zöld gyept, a perond teljesen kész. *Virít rajta az élet.* A gyepszőnyeget kertészek öntözik. A főbejárat, az úgynevezett *olimpiai kapu* még alapos munka alatt áll. Figyeljük a dolgozókat: a stadionépítő munkások lelkesedéssel, szerezettel dolgoznak, látni rajtuk, *dicsőségnek tartják, hogy a magyar népsport hajlékát felépíthetik.*

Tehát épül...

Felmegyünk az egyik tribün tetejére. Színes a látvány. A Népstadion már den pontjáról kitűnően lehet nézni majd a zöld gyepon történő eseményeket. Fiatal sportember ül mellétünk. Ő is nézi a betonkoloszszt, a zöld gyept, a filmszerűen pergő építkezéseket. Természetesen találja, hogy épül a Népstadion és jövőre készen lesz. Magabiztosan mondja:

— A tervben van! Tehát épül!

— No de ez nem mindig volt így... — Ezt már mi mondjuk, a kedves ifjú sporttársnak. Sokszor hangoztatták, hogy ez lesz, meg az lesz. S nem lett semmi. Tervbevétek, de nem hozták végre. Igérték, de nem tartották be.

Boszorkánytánc a stadion körül...

Távolba merengünk a Népstadion tribúnjéről. Vissza a múltba... Ifjú sporttársunk kétdően néz felénk. El is mesélünk néhány igaz történetet.

A stadiont általában a képviselő-vagy a városatyaválasztások előtt rendszeresen és határozottan megígérték. Széles alapokra helyezték az ígéreteket. *Hol ide, hol oda, hol amoda ígérték a stadiont.* A következő helyekre ígérték a stadion felépítését: *Vérmező, Csillaghegy, Aranyhegy, Óbudai Drasche-telek, Újlaki téglagyári telek, Szunyog-sziget, Margitsziget, Népliget, Tabán, Albertfalva, Lágymányos, Rákosmező, régi Lóverseny-tér.*

Cikkeket, tanulmányokat írtak a stadionról. Bejelentették, hogy a testnevelési alap rendelkezik megfelelő tőkével és külön kiemelték, hogy a magántőke is élenként érdeklődik a stadionépítkezések haladéktalan megkezdése iránt. Előbb csak a területben kell megegyezni.

A legdöntőbb mégis az volt, hogy néhányan *telekspekulációra* használták fel a stadionkérdés megoldását.

Már I. Ferenc József is megígerte...

Amikor Athénben felújították a modern olimpiai játékokat és a kiküldött magyar sportemberek hazakerkeztek, akciót indítottak annak érdekében, hogy a *Vérmezőn* építsék fel a Magyar Nemzeti Stadiont. A Magyar Olimpiai Bizottság vezetői I. Ferenc Józsefhez, a császárhoz és a királyhoz fordultak kérelmükkel. A császár és király megígerte, hogy a *Vérmezőn* felépíthetik a Nemzeti Stadiont. A nemzetközi olimpiai kongresszus 1911-ben Budapestet bírta meg az 1920. évben rendezendő olimpiai játékok lebonyolításával. Természetesen a *Nemzeti Stadionból* nem lett semmi s az olimpiai rendezésből sem...

A Nemzeti Stadion kérdése elmerült a *telekspekuláció* posványában. Az egyik csoport mellett kardoskodott, hogy a *Drasche-féle* téglagyár telke a legalkalmasabb. Hangoztatták, hogy az állam *kárpótolja* a telek- és villatulajdonosokat. Aztán következett az *Újlaki Téglagyár* telkének propagálása. Volt olyan is, aki az *újpesti szunyogsziget* megoldást tartotta volna a legjobbnak. Aztán pihéve jött az egyik városatya és kiáltotta: *„Eljen a nádor-kerti megozdás!”* Aztán hangoztatták, hogy a *Lágymá-*

nyóra kell felépíteni a Nemzeti Stadiont, mert a Duna a legjobb országút, a dunai részről könnyen lehet majd megközelíteni. A stadion önzetlen propagálói szomorúan állapították meg, hogy mindig elődazzák a kérdést. A komoly sportemberek a régi *Lóverseny-téren* kívánták a stadiont látni. Ezt meg is ígérték nem egy választás előtt. A választások után egyszerűen kijelentették, szó sem lehet erről, mert *ide építik az új Keleti-pályaudvart.* Volt egy indítvány, hogy a *Sósfürdő* melletti telken építsék fel a stadiont. Az indítványozó saját telkét „*olcsón*” kívánta átadni az államnak.

A „Nemzeti” stadion ígéret maradt...

A Népstadion építkezései előbb kezdődtek meg, mint ahogy azt megígérték.

Fiatal sporttársunk tágranvilt szemekkel nézett ránk. Ő csak azt látta például, hogy felépítették a *Zugló felé vezető aluljárót.* Arról már nem tudott, hogy évtizedeken keresztül minden városatya sarkalatos programpontja volt a „*halálsorompó*” megszüntetése, a *zuzló* közlekedés biztonsága, az *aluljáró* megépítése. *Alighogy bekerült az illető a parlamentbe, vagy a városházára, ígéreteit mind elfelejtette.*

Amatőrség, óh!

Ifjú sporttársunk a felszabadulás óta vesz részt közvetlenül a magyar sport mozgalmában. Nem is tudja, mi volt régen. Mindjárt elő is hoztunk példaképpen egy kérdést, az *amatőr-kérdést.* Volt egy sportvezér, aki tüzzel-vassal irtotta az *álatamatőröket.* Szerinte csak az volt az igazi sportember, aki *maga vette meg a sportfelszereléseket és még költségmegtérítést sem fogadott el egyesülettől.* Ha rájött arra, hogy egy sportoló *vizilabdamerkőzés* után egy pohár tejet és két szelet vajkenyeret kapott „*ajándékba*”, ezt már nem tartotta *amatőrnek.* Szerinte, *akinek nincs pénze, az ne sportoljon!*

Az álszentek csoportjába tartozott. Addig-addig hirdette a *tiszta amatőr-séget*, míg ennek hirdetésével ő maga *villát vásárolt a sportból és meggazdagodott...*

Birkózók az előszobában

Egyik sportegyesületünk, amely *exkluzíviságról* volt nevezetes, megengedte, hogy a klub égisze alatt egyszerű emberek is sportoljanak: főleg *birkózók.* Ezekkel szemben aztán, amint mondták, a „*legdemokratikusabban*” bának el. Feljöhettek a klub *előszobájába.* Időközönként az egyesület elnöke is kiment hozzájuk az *előszobába* és egyenként *kezetfogott* velük, de előbb *felhúzta a kesztyűjét.* Ebben a klubban valamirevaló ember a miniszteri titkárnál kezdődött, de lehetett báró vagy gróf is. Lenézték a *kishivatolnokot*, a *kisiparost*, a *kiskereskedőt.* A munkást? Ki se állhatták. Általában *ellen-szennvel* viseltettek azokkal szemben, akik *dolgoznak.*

Kéhlek alássan...

Az *exkluzív klub* egyik tagja a 400 méteres síkfutásban szokott versenyre kelni. De csak annyit ért el, hogy a lapok a „*futo*”-tak még közé sorolták. Az *atlétikai edzője* nem bírta föbbre nevelni. Civilben *adóhivatali tisztviselő* volt. De meganult *raccsolni.* Ebben egy gróf volt az edzője. Be is mehetett a klub *legmélyebb szobájába*, ahol a „*főurakkal*” ültetett egy aszalnál. Csak úgy pattogott a „*kéhlek alássan*”. Szerettek vele *bridzselni*, de amikor megtudták róla, hogy *csak adóhivatali tisztviselő* és kurzuson tanulta meg a *raccsolást*, nem szívból jön, egyszerűen — *kidobták az előszobába.*

A jövő dala

Az ebédidőt jelző gongtús riasztott fel bennünket a merengésből. Az őszi napsugár bearanyozta a vörös csillagot. A stadion szomszédságában más munka folyik. Látjuk innen a tribünről: *építik a földalatti gyorsvasutat.* Aztán újra megindulnak a gépek. Jövőre kész a Stadion. S a munka ritmusában *Madách-ra* gondolunk:

„Oh, hallom, hallom a jövő dalát,
Megteltem a szót, azt a nagy talizmánt,

Mely a vén földet ifjúvá teszi.”

A Népstadion fennállásának 25 éves jubileumát ünneplik. A *földalatti gyorsvasút* egymásután szállítja a tömegeket a város minden részéből. Csakhamar zsúfolásig megtelik a tribün. 120.000 főnyi tömeg előtt a szónokok felsorolják mindazokat a nagy eredményeket, amelyeket 25 év alatt a *Népstadionban* elért a magyar sport. A világ minden nemzetének szpikerei közvetítik rádióon keresztül az ünnepeket. Itt vannak a magyar rádiósok is. Az egyik mikrofonnál *idősb Szenesi György* és *ifjú Szepesi György* mondják be a *merkőzés különböző mozzanatait.* ▲ Népstadion

A magyar Népstadionban a világ dolgozó sportolójának olimpiáját rendezik.

Ifjú sporttársunk megköszönte mindazt, amit elmondottunk neki. Így búcsúztunk egymástól: „*Ezért is megyünk vasárnap mind szavazni! Ezért is dolgozunk az ötéves tervért és harcolunk a békéért!*”

Pataky Károly